

DON BOSCO

 magazine

**Van tijgers tot botsauto's:
Salesiaan Bernhard leeft
niet zoals de meeste priesters**

**Zainab (25) was twee jaar
dakloos en helpt nu als
vrijwilliger bij Don Bosco**

Atleet Isaac Kimeli

**“Ik wil mensen
helpen en
motiveren”**

14

Het getal
Solidair met Oekraïne op
12 manieren

06

Isaac Kimeli kwam als 15-jarige migrant bij Don Bosco terecht

“Mijn verleden heeft me gemaakt tot wie ik nu ben”

11

Salesianen Fred, Nilesh en Leo leggen eeuwige geloften af

“Een familieleven missen? Een gemeenschap is ook een familie”

16

Riet voorziet scholing voor meer dan 2.000 straatkinderen in India

“Corrupte taxichauffeur als begin van mijn levensproject”

28

Ons panel denkt na over het geloof en leeft mee met Oekraïne

“Geloof, hoop en liefde kunnen jullie niet ontnomen worden”

03 Column

04 Projecten in de kijker

‘Prikkelend weer-zien’: eindwerk dat levens wil verbeteren

12 In beeld

Op de fiets voor kwetsbare kinderen

19 Opgemerkt

Zainab: “Slapen op Schiphol voelde veiliger dan in de nachtopvang”

20 De link

Anna-Maria De Wilde en wandtapijt ‘I Barabitt’

22 Reportage

Salesiaan Bernhard van Welzenes leeft tussen circusartiesten en schippers

25 Nieuws & afscheid

26 Interview

Doof het geloof uit? Niet volgens Youth Pastors Chesron, Esmee en Hendrik-Jan

31 Boekentip & webshop

32 Avondwoordje

colofon

Don Bosco magazine is een gratis driemaandelijkse uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be

Hoofredacteur: Tim Bex • **Redactie:** Bart Decancq, Wim Flapper, Anja Hoozeveer, Pascale Laevens, Lindsey Pinnock, Jurgen Renders, Laurens Vanderbruggen en Firmin Vanspauwen • **Vormgeving:** Revista (www.revista-media.be) • **Fotografie:** Emy Elleboog, Arthur Piot, Stephanie De Becker, Circusweb, Brabants Dagblad, Laurens Vangeel, Masterpiece Visuals • **Illustraties:** Penelope Deltour • **Druk:** Van der Poorten nv Leuven • **Verantwoordelijke uitgever:** provinciaal Wilfried Wambeke, François Gaystraat 129 1150 Brussel • **Abonnement:** gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco magazine.

Giften: voor Vlaanderen steeds welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van 'Don Bosco magazine'.

Wilfried Wambeke
provinciaal

“We bidden om vrede en hunkeren naar het einde van dit machtsspel dat alleen maar verliezers zal kennen”

De dagelijkse stroom van berichten en beelden uit Oekraïne maakt ons opstandig en triest. Het is hartverscheurend om te zien hoe vernietigend mensen voor elkaar kunnen zijn. In alle onmacht tegenover het lijden en de dood van zoveel onschuldigen weigeren we ons te laten overheersen door de macht van het kwaad. Vanuit de kern van onze menselijkheid groeit de kracht van de solidariteit. We stellen ons hart en onze huizen open om de pijn van velen te verzachten en hen te laten voelen hoezeer we om hen geven.

Bij onze oudere lezers roepen de dramatische gebeurtenissen in Oekraïne ongetwijfeld pijnlijke herinneringen op aan de oorlogsjaren waarin ze als kind opgegroeid zijn. Niemand van ons had er rekening mee gehouden dat zulke onmenselijke toestanden zich ooit nog zouden herhalen in Europa.

Onze Salesianen en Zusters van Don Bosco in de gemeenschappen in Oekraïne slaan niet op de vlucht. Dat zou Don Bosco onwaardig zijn. Met heldenmoed staan ze aan de zijde van de radeloze massa mensen die alles dreigt kwijt te raken en zijn ze er nadrukkelijk voor kinderen en jonge mensen die hun toekomst aan flarden geschoten zien.

We bidden om vrede en hunkeren naar het einde van dit

machtsspel dat uiteindelijk alleen maar verliezers zal kennen. Opnieuw zijn het vooral de meest kwetsbare en armste mensen die getroffen worden. Zij waren de doelgroep waarvoor Don Bosco zijn leven gaf en ze zijn dat nog steeds voor al wie vandaag met een salesiaanse blik naar de wereld kijkt.

Ons Provinciaal Kapittel van begin maart 2022 heeft dit met overtuiging herhaald. Als wij, Salesianen van Don Bosco, op een dag verblind raken voor de noden van de armste kinderen en jonge mensen, van de vluchtelingen, van zij die door omstandigheden die ze niet zelf wilden hun toekomstkansen vernietigd zien, dan verliest onze congregatie haar bestaansreden. Als wij ongevoelig worden voor de armoedeproblematiek en niet meer in staat zijn de pijn en het lijden van zovelen te voelen, dan kunnen we beter onze deuren sluiten.

Gelukkig mag ik er op veel plaatsen getuige van zijn dat Salesianen en Zusters, Don Boscowerkers en vooral ook heel veel jonge mensen tot in de vezels van hun bestaan geraakt worden door onrecht en armoede. Daarom blijft de wereldwijde salesiaanse beweging vanzelfsprekend actie ondernemen om van de wereld een plek te maken waar vrede en gerechtigheid de norm zijn.

‘Prikkelend weer-zien’: eindwerk dat levens wil verbeteren

DON BOSCO HELCHTEREN

Een toestel bouwen dat via een bepaalde gezichtsveldstimulans het revalidatieproces van patiënten kan versnellen. Toen leerling Wim Houben (18) van Don Bosco Helchteren over dit project hoorde, hoefde hij niet lang na te denken. Samen met neuroloog Eric De Smet, leerkracht Kristof Loos en een aantal medeleerlingen uit het zesde jaar ging hij aan de slag.

Tim BEX

Het toestel ontwikkelen is technisch en complex, maar gelukkig kan de inhoud relatief eenvoudig toegelicht worden. “Sommige mensen hebben na een beroerte last van neglect”, legt neuroloog Eric De Smet (AZ Turnhout) uit. “Dat houdt in dat zij niet waarnemen wat er aan één kant van het lichaam of de ruimte gebeurt. Ze ‘verwaarlozen’ deze kant, zeg maar. Door het gezichtsveld te stimuleren, willen we de waarnemingszin prikkelen en het revalidatieproces versnellen. Momenteel is er nog niet veel informatie te vinden over neglect, laat staan dat er medische hulpmiddelen bestaan. Daarom nam ik contact op met Kristof.”

“Ik kende Eric nog van een eerdere samenwerking”, vult Kristof aan. “Met onze school doen we regelmatig vastenacties waarbij we afgedankte elektrische toestellen verzamelen, herstellen en met Eric meegeven. Hij trekt met dit materiaal naar ontwikkelingslanden en geeft het zo een tweede leven. Toen Eric met deze vraag naar mij kwam, heb ik het meteen voorgesteld aan de leerlingen. Wim was snel overtuigd om dit project te realiseren.”

Voor Wim was het een vanzelfsprekende keuze. “Toen de leraar met dit voorstel op de proppen kwam, twijfelde ik niet”, knikt hij. “Als je kan kiezen tussen een project dat iets kan betekenen voor anderen of een minder nuttig project, dan is de keuze snel gemaakt.”

Stimulerende lichtbalk

Intussen is het toestel zo goed als klaar. “De afdeling mechanica heeft een lichtbalk uitgetekend en 3D-geprint, daarna startte de afdeling elektronica met het maken van de hardware, het installeren van de leds en het bevestigen van de handvatten”, vertelt Kristof. “Het idee achter dit toestel is vrij eenvoudig: patiënten zetten zich voor de lichtbalk en pakken de handvatten vast. Aan de hand van visuele en fysieke prikkels (leds en trillingen) willen we de hersenen triggeren en stimuleren. We zijn bezig met de laatste ontwikkelingen; daarna is het de bedoeling dat de therapeuten en verpleegkundigen met dit toestel leren werken. Aan de hand van ons softwareprogramma kunnen ze zelf ingeven hoeveel trillingen er nodig zijn, welke kleuren de leds moeten hebben, hoe snel het licht moet bewegen, enzovoort.”

Heb je zelf een project dat je graag in de kijker wil zetten?
Geef dan een seintje via dbmedia@donbosco.be

“Ik koos voor dit project omdat het mensen kan helpen”

– Wim Houben (18)

Op een eerste test is het dus nog even wachten, maar Wim staat alvast te popelen. “Het feit dat dit toestel mensen kan helpen, is de reden dat ik voor dit project gekozen heb”, aldus de tiener, die tegelijk ook beseft dat zijn verwachtingen niet té hoog mogen zijn. “Want we weten natuurlijk niet of dit toestel effectief zal werken en iets kan betekenen voor onze patiënten”, verrast Eric. “Wie weet heeft het geen effect, wie weet werkt het wel ... Bij een bedrijf moet je alleszins niet gaan aankloppen met zo'n project, want die hebben geen oor naar een 'experiment' waarbij nog niets bewezen is.”

Maatschappelijke relevantie

Een schot in de roos of een poging tot, de testen zullen er alleszins komen. “Ik sta wekelijks met Eric in contact en we gaan binnenkort eens langs met de leerlingen om het apparaat te testen”, besluit Kristof. “Dankzij dat bezoek kunnen de leerlingen ook ervaren hoe het leven van de patiënten er juist uitziet. Misschien merken ze wel andere noden op die het begin van een nieuw project kunnen betekenen. Want dat is toch waar wij als school naar streven: dat de leerlingen voor projecten kiezen die een zekere sociale meerwaarde hebben.” – ✚

Creative ateliers bieden kinderen de nodige rustmomenten

JEUGDHULP DON BOSCO VLAAMS-BRABANT

Binnen het schoolondersteunend project 'PLEK Zennevallei-Pajottenland' biedt Jeugdhulp Don Bosco Vlaams-Brabant een aantal creatieve ateliers aan voor leerlingen uit het basisonderwijs. Deze ateliers zijn bedoeld voor kinderen van wie het schooltraject

moeizaam loopt. Aan de hand van verschillende creatieve impulsen kunnen deze kinderen even een pauze nemen en leren ze opnieuw verbinding maken met zichzelf. Op die manier kunnen ze vanuit een hernieuwde energie opnieuw fris aan hun schooltaken werken.

Leerlingen bieden vrijwillig helpende handen aan

BASISSCHOOL DE ZANDKORREL HECHTEL

In de voetsporen van Don Bosco en op vraag van de leerlingenraad riep Don Boscoschool De Zandkorrel het project 'Helpende handen' in het leven. Het opzet van dit project? Leerlingen van de basisschool ondersteunen de kleuters op verschillende manieren. Zo gaan ze op

vrijwillige basis met hen spelen tijdens de middagpauze, helpen ze met het aandoen van de jasjes of bieden ze de nodige hulp in de eetzaal. Door het grote enthousiasme van de leerlingen moest er intussen zelfs een beurtroelsysteem opgesteld worden.

Kast die aanzet geeft tot een broederlijke samenleving

DON BOSCO INTERNAAT WIJNEGEM

Sinds kort staat er een nieuw meubel in het Don Bosco Internaat in Wijnegem: de deelkast. De bedoeling is dat kinderen een voorwerp dat ze niet meer nodig hebben in de kast leggen en er zo iemand anders gelukkig mee kunnen maken. Daarna mag de gever zelf

iets nemen. Op die manier zet het internaat kleine stappen om van onze samenleving een plek te maken waar iedereen goed kan leven en waar we niet zomaar alles weggooiden. Opvallend: zelfs de mama's en papa's kijken geïnteresseerd toe en sporen hun kinderen aan om iets af te staan.

Isaac Kimeli kwam als 15-jarige migrant bij Don Bosco terecht

“Mijn verleden heeft me gemaakt tot wie ik nu ben”

Vier dagen geleden liep Isaac Kimeli (28) nog de 3.000 meter op het WK indoor in Servië, vandaag wandel ik met de goedlachse atleet over de speelplaats van BuSO Don Bosco Halle. Terwijl we over het domein slenteren, houdt hij meermaals halt om de nieuwsgierige leerlingen toe te spreken: “Wat mensen ook zeggen, je moet in jezelf geloven. Dan kan je alles bereiken!” “En je moet goed naar de leerkrachten luisteren”, grapt één van Isaacs oude juffen. “Dat ook,” knikt hij, “al besef je dat pas later.”

Tim BEX

Ik ben nog steeds onder de indruk van het overweldigende ontvangstcomité wanneer de ene na de andere leerkracht Isaac aanspreekt. Allemaal hebben ze dezelfde boodschap: “Zo fijn om je terug te zien” en “We volgen je nog steeds, hé!” De waardering is duidelijk voelbaar en die is wederzijds. “Ik heb me hier altijd welkom gevoeld”, glimlacht Isaac. “Deze plaats en deze mensen zitten nog altijd in mijn hart.”

Terwijl een aantal leerkrachten plannen smeden om een supportersbus te regelen voor de Olympische Spelen

van Parijs 2024, installeer ik me met Isaac in een lokaaltje om het te hebben over zijn sportcarrière, zijn verleden bij Don Bosco, maar ook over zijn moeilijke jeugd. Want vergis je niet: al hangen de vele medailles in zijn kast te blinken, het was niet altijd rozengeur en maneschijn. “Maar mijn verleden heeft me gemaakt tot wie ik nu ben en geeft me de kracht om door te gaan.”

naar een stabielere leven. Ik was toen 4 jaar en ging bij mijn grootouders wonen. Daar groeide ik op met mijn nichtjes en neefjes terwijl mijn mama regelmatig geld stuurde zodat ik in betere omstandigheden kon opgroeien. Pas toen ik 15 jaar was, heb ik – na een administratieve uitputtingsslag – mijn papieren gekregen en kon ik eindelijk ook naar België vertrekken.”

“Ik heb me hier altijd welkom gevoeld. Deze plaats en deze mensen zitten nog altijd in mijn hart”

Je kwam als tiener in België terecht. Vertel eens.

“Ik ben opgegroeid in Kenia en woonde daar in een klein huisje zonder water of elektriciteit. Mijn moeder werkte in een hotel in Mombassa (de tweede grootste stad van Kenia) en leerde daar een Belg kennen. Samen zijn ze naar België verhuisd, op zoek

Een hele aanpassing.

“Absoluut. Ik herinner me dat moment nog héél goed. December 2009. Je moet weten dat ik van 25°C naar -2°C verhuisde. Het was koud, ik had geen vrienden, de mensen spraken een andere taal en ik kon zelfs met mijn eigen burens niet communiceren. Kortom: ik had het enorm moeilijk. ▶

Tijdens zijn bezoek aan de school hield Isaac meermalen halt om de leerlingen toe te spreken.

Ik zei tegen mijn moeder dat ik terug naar Afrika wilde. ‘Pak je koffer, de deur is daar’, zei ze toen. *(zwijgt)* Ik heb me dus bij mijn nieuwe situatie moeten neerleggen en moest mijn weg wel zoeken.”

Maar die heb je uiteindelijk gevonden.

“Dat wel! *(lacht)* Al liep dat niet van een leien dakje. Toen ik naar school moest, ben ik eerst in de OKAN *(OnthaalKlas voor Anderstalige Nieuwkomers)* in het Sint-Guido-Instituut in Anderlecht beland. Daar werd je doorgestuurd van het ogenblik dat je voldoende Nederlands kon. Ik heb daar zes maanden gezeten en kwam toen bij Don Bosco terecht. In Halle werd ik meteen naar het BuSO *(Buitengewoon Secundair Onderwijs)* gestuurd. Zelf begreep ik niet veel

van al die verschillende richtingen. In Kenia volg je van het eerste tot het achtste jaar eenzelfde richting; daar is niet zoveel keuze als hier. Alleszins, ASO of TSO waren geen opties vanwege mijn gebrekkig Nederlands, vandaar het BuSO. Daar moest ik kiezen voor een bepaalde opleiding: magazijn, bouw, logistiek ... Uiteindelijk koos ik voor logistiek assistent, dat leek me een mooie richting.”

Een verrassende keuze.

“Ik heb in Kenia altijd voor mijn opa gezorgd. Hij had de Ziekte van Alzheimer en kon moeilijk voor zichzelf zorgen. Ik hielp hem met de was, met het scheren van zijn baard, met eten geven, enzovoort. Dat heeft me geïnspireerd om logistiek te gaan doen. Daarmee kan je mensen helpen. Bovendien wist ik pas op de eerste

schooldag dat ik voor een ‘vrouwenrichting’ had gekozen. Ik zat met bijna uitsluitend meisjes in de klas en ook op de speelplaats maakten de jongens me duidelijk dat logistiek ‘voor meisjes’ was. Maar achteraf gezien bleek het een slimme keuze. Als ik voor magazijn of bouw had gekozen, zat ik nu waarschijnlijk met een kapotte rug en was mijn sportcarrière er nooit van gekomen. *(lacht)*”

Je zegt dat je mensen wilde helpen. Vind je dat dan belangrijk?

“Ik wil iemand zijn die mensen helpt en motiveert. Je leeft maar een keer en er is te veel pijn en armoede in deze wereld. Vrij snel nadat ik in België was aangekomen, is de toestand van mijn grootvader achteruit gegaan en is hij gestorven. Dat blijft voor mij een drijfveer om mensen te helpen. Tijdens

mijn stages in rust- en ziekenhuizen hadden ze dat ook snel door. Ik deed niet alleen mijn job, maar maakte ook tijd voor menselijkheid. Een babbeltje doen, een kort gesprek tijdens de koffie ... Dat maakt die mensen blij. Ik deed niet alleen mijn job, maar was oprecht gepassioneerd.”

Ik voelde dat ze begaan waren met mij, nu nog steeds. De leerkrachten volgden mijn situatie op en hielpen mij, ook na school. Regelmatig kreeg ik zelfs lieve berichtjes na een wedstrijd: ‘Goed gelopen, Isaac, doe zo voort!’ En dat was nog voor ik bekend was.”

“De ziekte van mijn opa deed me beseffen dat ik iemand wil zijn die mensen helpt”

Was die hartelijkheid iets wat je ook op school merkte?

“Aan mijn periode in Sint-Guido heb ik geen specifieke herinneringen, maar het is hier in Don Bosco dat ik voor de eerste keer écht een band had met een school. Mijn vrienden van toen zijn nu nog steeds mijn vrienden en zoals je wel kon merken blijven de leerkrachten me ook bij. (lacht)

Is het hier dat jij richting een sportcarrière werd gestuwd?

“Hier is het begonnen, ja. In Kenia deed ik amper aan sport, dus hier ging een nieuwe wereld voor me open. Ik deed mee aan de jaarlijkse scholencross en won die wedstrijd. Daarna vroeg een van de leerkrachten me of ik me niet in een atletiekclub wilde inschrijven. Zo kwam ik bij Olympic Essenbeek Halle terecht.”

Isaac koos voor de 'vrouwenrichting' logistiek assistent.

Ik heb gehoord dat jouw eerste competitiewedstrijd niet zo vlot verliep.

“(lacht) Weet je, op die scholencross moesten we maar één rondje lopen. Niemand had me verteld dat dat in een officiële wedstrijd niet zo was. Maar de tragedie begon al veel eerder. Ik had thuis steak met aardappelen gegeten, de eerste spikes gepakt die ik zag, een lange broek en een sjaal aangedaan, enzovoort. Aan de startlijn waren er dus al heel wat blikken op mij gericht. Bon, de wedstrijd begon en ik ging er als een speer vandoor. Het is pas aan de finish dat men mij vertelde dat ik nog drie rondjes moest lopen ... Een succes was het dus niet, maar ik heb daar wel beseft dat het meer was dan ‘wat lopen.’”

Besepte je toen dat je voor een profcarrière wilde gaan?

“Neen, dat was na een avondje uit met mijn vrienden. Ik was zaterdag een nachtje door gaan feesten en had de volgende dag wedstrijd. Het liep voor geen meter en mijn coach zei: ‘Als je ooit de Olympische Spelen wil halen, moet je gedrag veranderen.’ Toen maakte ik de klik en besepte ik dat ik misschien ooit de Spelen zou kunnen halen. Ik besliste dus om er vol voor te gaan en intussen is het me ook gelukt om daar te staan.”

Jouw atletiecarrière was dus geen jongensdroom?

“Meer een opeenvolging van toeval. (denkt na) Maar ik kom natuurlijk uit Kenia, hét land bij uitstek wat afstandslopers betreft. Toen ik in Kenia woonde, zaten we met iedereen van het dorp rond de televisie van de buurman. We keken dan met z'n allen naar een schermje dat kleiner was dan een computerscherm terwijl iemand met een stok de antenne zo richtte dat er verbinding was. ▶

“Ik zag die Keniaanse lopers op tv en kon maar van één ding dromen: hun schoenen”

Maar ik droomde toen niet van die sportcarrière, wel van de Nike- of Adidasschoenen van die atleten. Of van dat stadion. Gewoon eens in zo'n stadion aanwezig kunnen zijn, leek me al heerlijk.”

Dat is intussen gelukt.

“Ik weet nog goed toen ik in België de eerste keer schoenen ging kopen met mijn moeder. Ik mocht kiezen, maar wees gewoon naar het eerste paar schoenen dat ik zag. Ik had nog nooit schoenen gehad, hé! Daarom vind ik het ook belangrijk dat je van elk moment kan genieten. Je moet blij zijn met wat je hebt in het leven, want er zijn mensen die niets hebben.”

Een levensmotto à la Kimeli?

“Absoluut, al is genieten soms moeilijk. Ik heb ook moeilijke periodes gehad in Kenia én in België. Ik weet nog hoe ik woorden naar mijn hoofd geslingerd kreeg: ‘Ga terug naar je land, bruine aap!’ (*slikt*) Dat waren moeilijke momenten, want wat kan ik er nu doen dat ik een andere kleur heb? Maar ik antwoordde dan heel rationeel: ‘Waarom zou ik terug gaan naar mijn land? Ik ben intussen Belg.’ Hetzelfde verhaal met de Oekraïners vandaag. Waarom zou je zeggen dat ze terug naar hun land moeten? Hun land is verwoest... Dan zal dat moeilijk gaan, hé.”

Ook in je carrière heb je heel wat moeilijke momenten gekend. Ik denk dan aan het verlies van je contract, je blessure ... Hoe ga je daarmee om?

“Bij sport heb je ups en downs, dat weet je. Mentaal is het soms moeilijk, maar gelukkig heb ik mensen om me heen die me begeleiden en ondersteunen. Niemand snapt dat ik opeens mijn contract verloor, want ik pakte dat jaar zilver op het Europees kampioenschap én liep twee olympische limieten ... Je moet de knop dan omdraaien, ook al is dat niet gemakkelijk. Maar ik weet vanwaar ik kom en hoe ik ooit geleefd heb, dat zorgt ervoor dat ik beter met die moeilijke momenten kan omgaan en er altijd sterker uit kom.”

De directrice vertelde me daarnet dat je een koppige leerling was. Maar zo te zien is dat intussen geëvolueerd tot vastberadenheid?

“Ik was niet de makkelijkste leerling. Ik kwam uit een andere cultuur en moest me plots aanpassen. In Afrika kreeg je een mep als je niet luisterde, hier strafstudie. Tja... dat is natuurlijk anders. (*lacht*) Maar vastberadenheid? Daar kan ik me wel in vinden. Het is daarom dat ik de leerlingen toesprak: ‘Ga ervoor, niet twijfelen!’ Niemand heeft het makkelijk, maar je moet vechten voor je droom. Ik droom nu van een medaille op de Olympische Spelen of op het WK en ik zal er alles aan doen om die droom waar te maken. Om het met de woorden van Kipchoge (*bekende Keniaanse marathonloper*) te zeggen: ‘No human is limited’. Geen enkele mens heeft een limiet. Je moet alleen in jezelf geloven.” –

Eind januari legde Fred Wamare (30) zijn eeuwige professie af als Salesiaan van Don Bosco, twee maanden later spraken ook Leo Antonysamy (27) en Nilesh Dodiyaar (26) hun eeuwige geloften uit. Drie nieuwe jonge Salesianen, drie niet-vanzelfsprekende keuzes. In een eerlijk gesprek praten de jonge missionarissen vrijuit over de gedurfde beslissing die ze namen.

Tim BEX

Fred, Nilesh en Leo leggen eeuwige geloften af als Salesiaan van Don Bosco

“Missen wij een gezinsleven? Gemeenschap is ook een familie”

Een leven als religieus is tegenwoordig niet meer vanzelfsprekend. Waarom kiezen jullie hier toch resoluut voor?

Fred: “Tijdens mijn voorbereiding heb ik voldoende tijd gehad om na te denken over de keuze die ik ging maken. Voor mij was die periode een geschikt moment om mezelf te ontdekken. Ik heb gemerkt dat ik wil leven in dienstbaarheid voor de medemens en voor mij zijn dat in de eerste plaats de jongeren. Ik wil nu op een salesiaanse manier mijn bijdrage leveren voor de Kerk, de maatschappij en de wereld. En ik begin daarbij bij de jongeren.”

Nilesh: “Voor mij is deze keuze een oproep van God die ik beantwoord heb. Ik kom uit een missiegebied waar ik veel missionarissen heb leren kennen en waar ik ook met hen heb samengewerkt. Ik ben op vele plaatsen mensen gaan helpen en heb mezelf de vraag gesteld: ‘Waarom doe ik dit niet?’ Ik heb toen beslist om mezelf aan deze mensen te spiegelen, hun voorbeeld te volgen en als religieus anderen te helpen.”

Leo: “Ik ben opgegroeid in een heel gelovige familie. Door mijn familie, het dorp en de parochie ontdekte ik de oproep van God. Ik leerde mezelf aan de kant te zetten om te leven voor anderen. Het heeft jaren geduurd voor ik deze beslissing kon maken, maar eigenlijk heb ik al informeel ‘ja’ gezegd toen ik 15 jaar was.”

Op jullie leeftijd denken de meeste jongeren aan een gezinsleven. Missen jullie dat niet?

Leo: “Soms voel ik dat ik dat ‘ander’ leven mis, maar ik heb genoeg tijd gehad om hierover na te denken. Ik heb gekozen voor een leven bij mijn medebroeders. Het denkproces dat hieraan voorafging – de tijdelijke geloften – hielp daarbij. Is dit wat ik wil? Kan ik gelukkig zijn op deze manier? Met deze eeuwige geloften heb ik beslist dat dit hetgeen is waar ik vol voor wil gaan.”

Nilesh: “Bovendien: onze gemeenschap is onze familie. Wij hebben ook goede en minder goede momenten met onze medebroeders, net zoals in een familie. Het is de keuze die wij maken en iedere persoon moet dat voor zichzelf afwegen en beslissen. Het is niet dat wij geen seksuele gevoelens of dergelijke hebben, maar we kiezen ervoor om voor anderen te leven en bepaalde zaken uit te sluiten. Wij kiezen dus wél voor een familieleven, het is alleen een ander soort familie.”

Fred: “Voor mij komen alle roepingen van God en zijn we allemaal geroepen om samen te werken op en aan deze wereld; of dat nu als religieus is of als getrouwde persoon. Het enige ‘jammere’ is dat we als Salesiaan niet kunnen kiezen met wie we samenleven, maar ergens belanden om daar te gaan helpen. Maar ik twijfel niet aan de plaats waar ik terecht komt en zie dit als een geschenk. Ik zal er – waar dat ook is – met veel werkkraft en vreugde gaan wonen en samenwerken.”

MARIA AVXILIVM CHRISTIANORVM

DON BOSCO
la magazine

SPEELPLEK
DO N BOSCO
NUL I-HEVEREN

Op de fiets voor kwetsbare kinderen

Tijdens de paasvakantie fietsten vijf animatoren van Speelplein Don Bosco Oud-Heverlee naar het verre Turijn, naar de roots van Don Bosco. Met hun sponsortocht 'Turijs 2022' zamelden ze geld in voor het sociaal tarief van de speelpleinwerking zodat ook kwetsbare kinderen en jongeren kunnen genieten van een leuke dag op het speelplein. Dankzij het sociaal tarief betalen ouders die het financieel niet breed hebben slechts twee euro in plaats van vijf euro. Op zes dagen doorkruisten de fietsers zes landen en legden ze zo'n duizend kilometer af. De sponsortocht én de verkoop van gepersonaliseerde gadgets zoals kousen en drinkbussen leverden in totaal zo'n 5.000 euro op.

Solidair met Oekraïne op 12 manieren

De oorlog in Oekraïne raakt ons allemaal en vanuit de hele (salesiaanse) wereld klinkt de oproep om hulp te bieden. Een noodkreet die ook in onze provincie Vlaanderen-Nederland niet onopgemerkt voorbijgaat. Vanuit verschillende hoeken worden tal van hartverwarmende acties en initiatieven op poten gezet.

Tim BEX

1 Inzamelacties
Heel wat Don Bosco-organisaties lanceerden de oproep om hulpmiddelen in te zamelen en zo de vluchtelingen in Oekraïne zo goed mogelijk te helpen. Don Bosco Haacht moest zelfs een vrachtwagen inschakelen om al de ingezamelde goederen naar Oekraïne te brengen.

2 Gebed
Een hartverwarmend moment tijdens het Provinciaal Kapittel van de Salesianen. Fanny Grootjans, stafmedewerker bij Don Bosco Network, kwam tijdens de avondviering wat uitleg geven over de situatie in Oekraïne en samen met alle aanwezige medebroeders werd er gebeden voor beterschap.

3 Doe-avondwoordje
In het Don Bosco Internaat in Groot-Bijgaarden namen de zusters even de tijd om de jongste internen duiding te geven over de oorlog. Na een waardevol gesprek gingen ze samen op zoek naar wat vrede in ons eigen leven kan betekenen. De kinderen maakten een vredesvlag die nu aan de gevel van het huis wappert.

4 Noodopvang
De gemeenschap van de Salesianen in Assel regelde noodopvang voor Oekraïense jongeren, die daarna naar Utrecht verhuisden. Daar konden ze zich inschrijven bij de gemeente. Ook een aantal andere gemeenschappen bekijken nog steeds wat mogelijk is.

5 Knutselen en zingen
Ook de leerlingen van Basisschool Don Bosco Heverlee deden allerlei acties om geld in te zamelen voor Oekraïense slachtoffers. Ze gingen op staptocht, verkochten zelfgemaakte knutselwerkjes en gingen zingen op de markt.

6 Sport en spel
Don Bosco Brussel organiseerde verschillende infosesies voor Oekraïense vluchtelingen. De leerlingen van de school zorgden ervoor dat de aanwezige kinderen een leuke namiddag beleefden. Ze zetten een springkasteel op en organiseerden ook sport en spel. Daarna kreeg iedereen een warme maaltijd.

7 Financieel
Ook op financieel vlak draagt onze provincie haar steentje bij. Enerzijds schreef ze zelf een bedrag over naar Oekraïne, anderzijds roept ze iedereen op om te helpen. Dat kan nog steeds door te storten op IBAN BE27 4272 1008 4573, BIC KREDBEBB. Gelieve duidelijk te vermelden dat je gift voor Oekraïne bestemd is. Er kan jammer genoeg geen attest bezorgd worden. Onze provincie is trouwens niet de enige salesiaanse provincie die haar duit in het zakje doet: wereldwijd hebben de Salesianen al meer dan één miljoen euro gedoneerd.

5

11

6

8

8 Koekjes bakken
Don Bosco Rijswijk organiseerde een koekjes-marathon waarbij zowel vrijwilligers als kinderen twaalf uur lang koekjes bakten. De volledige opbrengst van deze actie ging naar de Oekraïense oorlogsslachtoffers. In totaal werden er ruim zeventienhonderd koekjes gebakken en de actie leverde zo'n € 1.100 op.

9 Dierentuin
Op 11 mei gaan de zusters en internen van Groot-Bijgaarden naar ZOO Planckendael. Omdat er nog plaats over is op de bus, namen zij contact op met de organisatie 'Dilbeek Welzijn' (die jonge vluchtelingen opvangt) met de vraag of er Oekraïense jongeren mee willen gaan.

10 Sparen
De jongeren van Jeugdhulp Don Bosco Junitas sparen in de vastenperiode elk jaar voor een goed doel. Dit jaar kozen ze ervoor om te sparen voor Oekraïne. Voor één van hun acties maakten ze een aantal schilderijen die ze vervolgens verkochten. De volledige opbrengst ging naar Oekraïne.

10

11 Paint & Greet
Youth to Connect in Amsterdam organiseerde een multiculturele middag waar zowel Oekraïense als Afghaanse vluchtelingen aan deelnamen. Onder de titel 'Paint & Greet' kwamen ze bij elkaar voor ontmoeting en ontspanning. Ze maakten samen één groot schilderij over het thema 'vrede' en sloten af met een maaltijd en avondwandeling.

12 Urban Trail
Op 27 april vond in Don Bosco Sint-Denijs-Westrem een alternatieve sportdag plaats in de vorm van een Urban Trail. De leerlingen moesten in en rond de school een hindernissen-parcours afleggen en konden zich voor hun prestatie laten sponsoren. De volledige opbrengst gaat naar ondersteuning van oorlogsvluchtelingen uit Oekraïne.

In november 1997 trok ondernemer Riet Buvens naar India om een nieuwe collectie sjaals voor haar kledingwinkel Opus II te scoren, nog geen half jaar later konden kansarme kinderen in grootstad Jaipur gratis naar school dankzij haar project Opus III. Het enige wat daarvoor nodig was: goede bedoelingen, een portie naïviteit (of blind vertrouwen) en ... een 'corrupte' taxichauffeur.

Tim BEX

Riet voorziet scholing voor kansarme kinderen in India

“Corrupte taxichauffeur als begin van mijn levensproject”

We gaan even terug in de tijd: Riet is eigenaar van kledingwinkel Opus II in Leuven wanneer ze merkt dat haar unieke collectie sjaals steeds minder exclusief blijkt te zijn. Na vastgelopen gesprekken met haar contactpersoon komt er opeens een bevrijdend telefoontje van haar nichtje uit de hemel vallen: “Ik ben in India en zie hier sjaals van hetzelfde merk hangen. Als je wil, maak ik een afspraak met de leverancier.” Het is het begin van een reis die ervoor zorgt dat Riet haar collectie weer kan uitbreiden, maar het gaat verder dan dat. Véél verder, want die chaotische trip naar India zorgt ervoor dat er intussen meer dan tweeduizend kansarme kinderen gratis naar een Opus III-school kunnen gaan.

“Waar zal ik beginnen?”, lacht Riet. “Toen ik de eerste keer in India kwam, ging er een nieuwe wereld

voor mij open. Het was de periode dat kleurrijke kledij helemaal in de mode was en ik kwam dus in het Walhalla terecht! Toen ik al volgeladen met allerlei decoraties en prul in Jaipur (een stad in het noorden van India) aankwam, werd ik meteen aangeklampt door de vele riksja's aan het station (een riksja is een typische taxi in India). Gelukkig was ik op voorhand gewaarschuwd voor de sluwe werkwijze van die chauffeurs: ze proberen je in hun riksja te lokken en rijden dan naar verschillende winkels om je producten aan te smeren. In ruil krijgen zij een commissie. Ik was dus op de hoogte van die praktijken.”

Riet belandt uiteindelijk in de taxi van Muneem, die haar een goedkope stadstour aanbiedt. “Voor dat geld kon ik geen nee zeggen”, aldus Riet. “Maar opeens stond ik ergens in een klein

“Onze visie is nog steeds dezelfde: ervoor zorgen dat deze kinderen kansen krijgen”

steegje met een opdringerige handelaar die naar mijn bankkaartgegevens begon te vissen. Muneem was nergens te bespeuren. Toen hij uiteindelijk tevoorschijn kwam, ben ik enorm tekeergegaan. Ik heb hem toen duidelijk gemaakt dat het zo niet verder kan en dat ik alleen maar op zoek was naar die leverancier van sjaals.”

Rijke Zwitser

Ondanks het geschonden vertrouwen besluit Riet de volgende dag opnieuw beroep te doen op Muneem. Het duurt niet lang voor ze hem vertelt over haar andere missie. "Ik wilde graag een projectje opstarten dat ik met de winkel kon steunen. Toen ik dat aan Muneem vertelde, kwam hij al snel met een idee. Hij legde me uit hoe hij geadopteerd was door een rijke Zwitser en dat hij daardoor financieel gezond kon opgroeien. Zijn buurman had een zoontje van vier jaar en ik zou hem dan weer financieel kunnen adopteren. Na een goed gesprek trokken we naar die buurman om kennis te maken."

Wat een mooi project had kunnen worden, draaide uit in een emotionele flop. "Toen we terugkeerden, begon ik te huilen", vertelt Riet. "De confronta-

tie met het echte leven in Hasanpura (een veredelde sloppenwijk in Jaipur) raakte me enorm. Toen Muneem zag dat ik helemaal van de kaart was, legde ik hem uit dat ik het niet kon om slechts voor één kindje iets te betekenen. Ik voelde me zo slecht. In plaats van teleurgesteld of boos te reageren, verraste Muneem me. Hij vertelde me dat ik het huisje van zijn vader zou kunnen huren. Als ik dan één leerkracht betaalde, zou hij van dat gebouw een schoolje kunnen maken en op die manier kon ik niet één, maar vele kinderen helpen ... Dat sprak me al meer aan."

Fax in het station

Wanneer Riet terug in België is en haar sjaals netjes geleverd worden, stuurt ze een eerste cheque naar Muneem. "Al verliep dat allemaal wat louche. Ik had geen rekeningnummer

Wie is Riet Buvens?

- » moeder (57 jaar) van vier kinderen
- » werkt nu rond de problematiek van jongdementie in Triamant Haspengouw
- » voormalige eigenaar van de kledingwinkel Opus II in Leuven
- » oprichtster van Opus III, een vzw die kansarme kinderen in India de kans geeft om gratis onderwijs te kunnen volgen

► en kon hem alleen via een fax in het station bereiken ... Het is pas twee jaar later dat ik eindelijk nog eens naar India kon gaan om het project te bezoeken. Toen pas besepte ik hoe naïef ik eigenlijk was. Behalve dat faxnummer en enkele foto's, die evengoed geënceneerd konden zijn, wist ik niets. Muneem zei me dat ik naar het station moest gaan en daar naar hem moest vragen ... In een miljoenenstad aan één van de honderden riksja chauffeurs gaan vragen naar ene Muneem? Ik had er geen goed oog in."

Toch waagt ze het erop en na een korte rit staat Riet ongeduldig op een plein in Hasanpura te wachten

“Hopelijk willen de kinderen later iets terugdoen voor hun wijk in Jaipur”

wanneer ze iemand haar naam hoort fluisteren: Muneem. “Aangezien hij kwam opdagen, wist ik meteen: ‘Het project bestaat!’ Ik ben samen met hem het schoolje gaan bezoeken en nadien is het project in een stroomversnelling geraakt. Ik kwam in contact met Mansing, een hindoe die in dezelfde wijk een school was gestart en ging met hem een samenwerking aan. Toen mensen uit de wijk zagen dat leerlingen van ‘mijn’ schoolje het tot in die grotere school schopten, wilden ze hun kinderen natuurlijk ook naar school sturen.”

Opus III Fun & Child School

Zo'n 25 jaar later bestaan er al vier ‘Opus III Fun & Child’-scholen én een technische school. Meer dan tweeduizend kansarme kinderen kunnen daardoor gratis naar school. “Ook al zijn we enorm gegroeid, de visie blijft nog steeds dezelfde: ervoor zorgen dat deze kinderen kansen krijgen. We kunnen de hele wereld niet redden, maar we kunnen er wel voor zorgen dat alle kinderen kansen krijgen. Hopelijk denken zij later terug aan hun schooltijd en willen zij iets terugdoen voor hun wijk in Jaipur.”

En dat is nodig, want de inkomsten komen niet vanzelf. “Ik heb duidelijk gemaakt dat wij niet voor inkomsten kunnen blijven zorgen, mijn netwerk is op. ‘Als ik sterf, willen jullie er dan nog mee doorgaan?’, vroeg ik hen. ‘Zo ja, denk dan dat ik morgen sterf.’ Ze moeten nu leren dat ze zelf voor inkomsten moeten zorgen. Met de opstart van een eigen veemelkerij is de eerste stap alvast gezet. Helaas is dat verhaal vanwege corona nog geen groot succes, maar ik heb er goede hoop en vertrouwen in.” – ✨

Zainab was zelf dakloos en is nu vrijwilliger bij Don Bosco Straatvisie

“Slapen op Schiphol voelde veiliger dan in nachtopvang”

“Ik was 18 jaar toen ik op straat belandde, omdat er thuis een onhoudbare situatie was ontstaan. Ik weet nog goed hoe ik mezelf erom veroordeelde dat ik dakloos was en die druk voelde ik ook vanuit de maatschappij. Hoe kreeg ik het in hemelsnaam voor elkaar om dakloos te worden? Maar die vraag was bijna niet te beantwoorden, omdat het een jarenlang proces was geweest. Ik merkte dat dergelijke gedachten me niet hielpen en vanaf dat moment ben ik gaan observeren, luisteren en leren. De straat werd mijn school.”

“Het was geen gemakkelijke periode, want ik voelde me nergens veilig. In de nachtopvang waren er mannen die me lastigvielen of mijn kamer binnenstormden om te vragen waar hun drugs bleven. Ik sliep vaak op Schiphol, want daar voelde ik me veiliger dan in de nachtopvang. Ook het vinden van een douche, eetplekken of locaties met wifi was een uitdaging op straat. Om te overleven bleef ik in contact met een gevaarlijk netwerk, waarbinnen veel geweld en agressie was. Uiteindelijk ben ik letterlijk uit hun greep ontsnapt.”

“Maar als je stopt met overleven, hoe moet je dan nog leven? Gelukkig kreeg ik in die periode de mogelijkheid om begeleid te gaan wonen en ik besloot dat het tijd was voor een nieuwe start. Ik brak volledig met mijn oude leven, nam een nieuw telefoonnummer en maakte andere keuzes. Eén van de belangrijkste lessen die ik daaruit trok, was dat niemand verantwoordelijk was voor mijn situatie, behalve ikzelf. Ik werd mijn eigen lichtpuntje aan het einde van de tunnel.”

“In die tijd kwam ik ook vaak bij Don Bosco Straatvisie. Ik deed mee met de activiteiten en bouwde een band op met de andere jongeren. Zo kon ik even gewoon zijn wie ik was zonder iets te moeten. Straatvisie voelde voor mij als een tweede thuis en ik wilde graag iets terugdoen. Daarop werd ik regelmatig uitgenodigd voor allerlei besprekingen en kreeg ik steeds meer taken, waaronder de ontwikkeling van de Straatapp. Tegenwoordig ben ik bijna elke week bij Straatvisie te vinden en dan help ik met het organiseren van activiteiten.”

“Ik wil die goede invloed zijn voor jongeren, want wat ik heb meegemaakt wens ik echt niemand toe. Daarom help ik nu andere jongeren die op straat zijn beland en pleit ik bij de gemeente Amsterdam voor een veiliger systeem, met een aparte nachtopvang voor vrouwen. Ik doe ook vrijwilligerswerk in een nachtopvang voor jongeren, waar ik zoveel mogelijk met de jongeren in gesprek ga. Wat ik hen vooral wil meegeven is dat het niet gaat om wat je hebt meegemaakt, maar wat je ervan geleerd hebt en welke keuzes je maakt voor de toekomst.”

Anja HOOGEVEEN

Zainab Mohabbat is 25 jaar en was meer dan twee jaar dakloos. Intussen werkt ze als adviseur in de Mindspa van House of Rituals, zit ze in de cliëntenraad van een grote zorginstelling voor jongeren en is ze vrijwilliger bij Don Bosco Straatvisie in Amsterdam, een organisatie voor kwetsbare jongeren tussen 17 en 27 jaar.

“Ik ben Anna-Maria De Wilde, een kunstenares uit Leuven die op 4 juni 1962 het levenslicht zag. Opgroeien was voor mij niet vanzelfsprekend. Ik maakte dingen mee die je als kind niet zou moeten meemaken en kende daardoor op verschillende vlakken een hobbelig parcours. Het is pas toen ik mijn passie voor kunst ontdekte dat ik opnieuw voeling kreeg met het menselijk bestaan. Naast mijn passie voor muziek – ik speel onder meer viool, harp en piano – ontstond er ook een grote liefde voor de textielkunst: een onbekende en onbeminde stiel. Wat jammer is, want textiel is de materie die we als mens als eerste voelen: als pasgeborene en als stervende. Het is dekend, kledend, beschermend, bevestigend en verzorgend. Textiel spreekt niet alleen het visuele, het zicht, maar ook onze tast- en reukzin aan. Ik maak het liefst kunstwerken voor iemand of in opdracht van iemand en in al mijn werken zal je verwijzingen naar verschil-

Anna-Maria De Wilde

lende domeinen vinden. De natuur en de Bijbel spelen daarin vaak een belangrijke rol. Religieuze kunst vind ik veeleer een ongelukkige benaming; ik maak vooral ‘menselijke’ kunst. Niemand is een kluizenaar op een eiland. Ieder mens is bij wijze van spreken een unieke combinatie van poëzie, muziek, wetenschap, biologie, natuur, geschiedenis, psychologie, enzovoort. Ieder mens is een verzameling van fracties van Gods menselijk gelaat. Als ik wil weten hoe God eruitziet, zou ik eerst een wandtapijt moeten maken van en over elke mens op aarde, om die vervolgens allemaal samen te voegen. Voor mij is textielkunst een manier om verhalen te vertellen. Ik kan me er volledig op toelagen en zo even aan alles ‘ontsnappen’. Ik zie de textielkunst dan ook als een belangrijk hulpmiddel in mijn lange weg terug van ‘ding’ tot ‘mens’. Ik wil erover waken dat mijn kleurrijke wandtapijten mensen gelukkiger en beter maken; ze moeten symbool staan voor hoop.”

“Hoewel er in december 2005 een einde kwam aan mijn periode van ondraaglijk psychisch lijden, ben ik erg trots op het laatste kunstwerk dat ik heb kunnen maken. Een aantal maanden voor mijn dood kreeg ik het verhaal te horen van de jongens uit het Don Boscohuis ‘Domenico Savio’ dat kwetsbare jongens een thuis biedt in het Noord-Italiaanse stadje Arese. Al deze jongeren groeiden op in moeilijke omstandigheden en hadden – ondanks hun jonge leeftijd – al veel meegemaakt. Door de schuld van iemand anders, door de schuld van iedereen of door niemands schuld: het waren stuk voor stuk jongens die door het leven wantrouwig waren geworden en niet makkelijk vriendschap toelieten in hun leven. De Italiaanse kunstenaar Ernesto Tracani liet hen hun verhaal neerschrijven. Toen ik deze teksten – die recht uit het hart van deze jongeren kwamen – onder ogen kreeg, zag ik meteen een aantal wandtapijten voor me. Ik voelde me verbonden met hen en

Wandtapijt ‘I Barabitt’

herkende me in hun situatie. Hun verhalen waren voor mij dan ook de aanleiding om de collectie ‘I Barabitt’ te verwezenlijken. ‘I Barabitt’ staat voor ‘devergetelingen’ en is de bijnaam van de jongens van dit Don Boscohuis. De collectie bestaat uit zeven wandtapijten en ieder tapijt geeft het persoonlijke verhaal van één van de jongeren weer. Dit specifieke wandtapijt maakte ik in augustus 2005. Het is 115 cm op 140 cm groot, bestaat uit tien lagen handgeschilderd katoen en werd bevestigd aan een stok van hazelaarhout. Het tapijt geeft het verhaal van de 14-jarige Bruno weer: ‘Men heeft mij gezegd dat ik een rotte appel ben. Het zal wel zijn, maar ook rotte appels hebben goede pitten!’ Op het wandtapijt zie je een appelboom vol rotte appels. Hij heeft zijn wortels in een bonte ondergrond van het verleden. Maar achter die boom verrijst een nieuwe appel met goede pitten: als de zon aan de horizon en als een teken van hoop.”

Salesiaan Bernhard van Welzenes viert dit jaar zijn 50-jarig priesterjubileum

“Tijgerwelpjes gedoopt, schepen gezegend en gepreekt tussen botsauto’s”

Niets aan de man tegenover mij doet vermoeden dat hij al 80 jaar oud is. “Dat komt omdat ik nooit getrouwd ben”, grapt hij. Ondertussen begint zijn Apple Watch te praten, die hij onmiddellijk een corrigerende tik geeft. “Nee, even serieus”, gaat hij schijnbaar onverstoord verder, “het komt omdat ik altijd bezig ben, plezier heb in mijn werk en veel geef om de mensen voor wie ik werk.”

Anja HOOGEVEEN

Ik ontmoet Salesiaan Bernhard van Welzenes ‘aan boord’ van zijn kantoor; een imposant schip dat tevens dienst doet als landelijke parochie voor kermisexploitanten, binnenvaartschippers en circusartiesten. Er komt een vriendelijke dame binnen die vraagt of Bernhard ook iets wil drinken. “Doe maar een dubbele whisky en een sigaar”, reageert hij. “Nee, grapje. Een glaasje water lijkt me heerlijk.” Ik heb nu al plezier in dit interview. Dit is geen saaie priester, maar iemand vol humor en levenslust. Met een twinkeling in zijn ogen gaat Bernhard weer tegenover mij zitten en we steken van wal. Nou ja, figuurlijk dan.

U bent landelijk aalmoezenier en priester voor de mensen van de binnenvaart, de kermis en het circus. Wat moeten we ons daarbij voorstellen?

“Ach kind (*diepe zucht*), ik heb zóveel meegemaakt de afgelopen jaren, waar zal ik beginnen? Geen dag in mijn werk is hetzelfde. Ik heb tijgerwelpjes

gedoopt, schepen gezegend en gepreekt tussen botsautootjes. Als priester van het reizende volk kom je de meest bijzondere dingen tegen. De misvieringen doe ik meestal op een schip, in de circuspiste of op de autoscooter van de kermis. De botsautootjes zetten we dan in een kring om het altaar heen, zodat de kinderen erin kunnen zitten. Ik ga zelf ook op een botsautootje zitten en dan houd ik mijn preek, die ik altijd voorzie van een flinke dosis humor.”

Even terugspoelen hoor, u heeft tijgerwelpjes gedoopt?

“Jazeker, tegenwoordig is het natuurlijk verboden om wilde dieren te gebruiken in het circus, maar voor die tijd zegende ik regelmatig circusdieren en doopte ze met water. De jonge tijgertjes en leeuwjes moet je een beetje onder het kinnetje kriebelen en dan blijven ze wel rustig. Als ze groter worden kun je dat beter niet meer doen. (*lacht*) Het overgebleven doopwater liet ik altijd door de olifanten opdrinken. Dat zijn zulke imposante dieren, werkelijk fantastisch!”

Als priester van binnenvaart, kermis en circus is het leven dus nooit saai.

“Nee, dat is het zeker niet. Zo werd ik eens gevraagd om een zieke olifant te zegenen. Het dier had een kankergezwell in zijn bek en er werd een specialist overgevlogen uit Wenen om de olifant te behandelen. Dat geeft maar aan hoe goed circusmensen voor hun dieren zorgden! Nadat ik de olifant had gezegend, werd hij geopereerd en ik was erbij toen hij de volgende ochtend ontwaakte uit zijn narcose. De olifant stond langzaam op en legde heel voorzichtig zijn slurf op de schouder van zijn eigenaar. Kun je het je voorstellen? Zo’n enorm groot dier dat heel bewust contact zoekt met een klein mens. Dat was het meest indrukwekkende moment dat ik ooit heb meegemaakt.” ▶

Bernhard van Welzenes voorziet zijn preken altijd van een flinke dosis humor.

► **U geeft echt om deze mensen en hun dieren, dat is wel duidelijk.**

“Klopt (*glimlacht*), ik hou van hen en zij houden van mij. Ik ontmoet hen bij vieringen, tijdens huwelijken of op doopfeesten en daar kom ik ook de pijnpunten tegen. Juist op die momenten ben ik mens tussen de mensen, want als je op afstand blijft, kun je er niet écht voor iemand zijn. Die verbinding is één van de redenen dat ik nooit achter een lessenaar sta als ik preek, of dat nu op een schip is of in een circustent. Ik wil altijd tussen de mensen staan.”

U preekt dus ook regelmatig op schepen?

“Ik preek er niet alleen, ik zegen ze ook! (*breed handgebaar*) Eerst wordt het schip gedoopt met de bekende fles champagne en daarna zegen ik het in met water uit de Rijn. Het overgebleven water wordt tegen het schip gegooid en dan zeggen we: ‘In Gods en Don Bosco’s naam, volaan vooruit!’ Ik kijk ook altijd even wat de kopschroeven zijn, welke motoren erin liggen en hoeveel PK die hebben.”

Zo te horen heeft u verstand van binnenvaartschepen?

“Jazeker, ik kom zelf uit een ‘binnenvaartnest’, dus het zit in mijn bloed.

Mijn moeder komt uit een binnenvaartgezin en ik was altijd bij haar familie aan boord. Ik weet dus wat het is om geen vaste verblijfplaats te hebben, daarom voel ik me ook zo verbonden met de mensen uit dat wereldje. Daarin leer je als kind al vroeg wat het betekent om hard te werken. Het gaat niet vanzelf, je moet doorzetten en volhouden. Die mentaliteit heeft mij er altijd doorheen geholpen bij tegenslagen.”

“Ik ben mens tussen de mensen”

Over volhouden gesproken, u bent niet van plan om binnenkort te stoppen vanwege uw leeftijd?

“Nee, voorlopig niet! (*lacht*) We zoeken wel naar een opvolger, maar die zal tijd nodig hebben om in de functie te groeien. Ik heb naast dit werk nog allerlei posities in verschillende besturen, zelfs buiten de landsgrenzen. Binnenkort vier ik mijn 50-jarig jubileum als priester en directeur van het Katholiek Sociaal Cultureel Centrum (KSCC) in Nijmegen (*de*

parochie op het schip). Dat zijn heel wat jaren aan kennis en ervaring, die draag je niet zomaar even over.”

Dat is inderdaad een zeer respectabel termijn. Hoe gaat u het jubileum vieren?

“Op Tweede Pinksterdag (6 juni) houden we een openluchtmis, die is ook te volgen via een livestream. Tijdens dat feest wordt er een jubileumboek gepresenteerd. Aan de productie daarvan heb ik overigens wel een aantal voorwaarden verbonden. Ten eerste mag het boek niet over mij gaan, maar over óns. Ten tweede mag er geen foto van mij op de voor- of achterkant staan. Dat vind ik belangrijk, want het gaat niet om mij, maar om de mensen uit de binnenvaart, de kermis en het circus.”

Ik voel bewondering opkomen voor de manier waarop deze Salesiaan van Don Bosco in het leven staat. Zijn positieve uitstraling en de manier waarop hij mensen benadert, vormen een bron van inspiratie. Het zou me dan ook niets verbazen als Bernhard van Welzenes nog jaren doorgaat met zijn werk. Voor wie nog lang niet genoeg heeft van zijn avonturen als ‘circuspriester’ is het aanstaande jubileumboek zeker een aanrader! – ✠

Werk, bezinning en ontspanning tijdens 21ste Provinciaal Kapittel

De Oude Abdij in Drogen was begin maart het decor voor het 21ste Provinciaal Kapittel van de Salesianen van Don Bosco. Dertig medebroeders verzamelden op deze prachtige locatie, waar ze samen terugblikten op de afgelopen periode en vooruit keken naar de toekomst van het salesiaanse werk in onze provincie. Het thema was 'Welke salesianen voor de jongeren van vandaag'. Benieuwd hoe zo'n Provinciaal Kapittel eruitziet? Scan de QR-code om de reportage te bekijken.

Leerlingen leggen Zusters van Don Bosco in de watten

Dit jaar vieren de Zusters van Don Bosco het 150-jarig bestaan van hun congregatie. Om dit jubileum niet onopgemerkt voorbij te laten gaan, worden verschillende activiteiten georganiseerd. Eén daarvan was een verwendag. Een aantal leerlingen van Don Bosco Groenveld en Don Bosco Groot-Bijgaarden trokken naar de gemeenschappen om alle zusters eens goed te verwennen. Alle aanwezigen konden genieten van een handmassage, spelletjes, taart en koffie.

Leerling Don Bosco Halle in finale Vlaamse Wiskunde Olympiade

Eind januari namen zo'n 25.000 leerlingen deel aan de Vlaamse Wiskunde Olympiade, daarvan wisten er slechts 88 door te stoten tot in de finale. Eén van hen is Robbe Modrie, leerling van Don Bosco Halle. Om even te illustreren hoe uitzonderlijk zijn prestatie is: de Don Boscoschool neemt sinds 1984 deel aan de Vlaamse Wiskunde Olympiade en Robbe is nog maar de negende leerling ooit die erin slaagt een finaleplaats te bemachtigen.

Leer Franciscus van Sales kennen tijdens busreis naar Annecy

Van 11 tot 17 september 2022 organiseert de Salesiaanse Familie in Vlaanderen en Nederland een 7-daagse busreis naar Annecy, waar de roots van Franciscus van Sales liggen. Op het programma staan onder meer een verkenning van de stad Annecy en uitstappen naar Chambéry en Thonon-les-Bains. Voor 750 euro, waarin nagenoeg alles inbegrepen is, verzekeren we de deelnemers van een onvergetelijke reis die deskundig begeleid zal worden. Interesse? Stuur een mailtje naar wilfried.wambeke@donbosco.be.

Bertha Heylen

Zuster van Don Bosco
*04-06-1935 †07-02-2022

Marie-Paule Waterinckx

Zuster van Don Bosco
*15-04-1923 †16-02-2022

André Ongenaert

Salesiaan van Don Bosco
*14-02-1931 †23-02-2022

Gaston De Neve

Salesiaan van Don Bosco
*13-10-1926 †08-03-2022

Bernard van Lankvelt

Salesiaan van Don Bosco
*21-07-1935 †26-03-2022

Jacques Hantson

Salesiaan van Don Bosco
*10-01-1936 †28-03-2022

We staan even stil en gedenken hen via een persoonlijke tekst op www.donbosco.be/in-memoriam

Dooft het geloof uit? Niet volgens Youth Pastors Chesron, Esmee en Hendrik-Jan

“Jongeren denken niet meer binnen de kerkmuren”

‘De kerken lopen leeg’ is een veelgehoord statement de afgelopen jaren. Statistisch gezien klopt dit misschien, maar de vraag is of we daarbij geen belangrijke nuances over het hoofd zien. Als je het aan Youth Pastors Chesron, Esmee en Hendrik-Jan vraagt, zijn jongeren helemaal niet klaar met de kerk. “Deze generatie jongeren staat juist zeer krachtig in haar geloof.”

.....
Anja HOOGEVEEN

Chesron (27) en Esmee (25) zijn allebei Youth Pastor bij We Are Young (WAY), het jongerenwerk binnen Mozaiek0318, een kerk in Nederland. Hendrik-Jan (27) is jongerenpastor bij de Interdiocesane Jeugddienst (IJD) in Vlaanderen.

Op de Vormelingendag van IJD verzamelen jaarlijks zo'n 1.000 kinderen van 12 en 13 jaar, bij WAY zijn ruim 1.100 jongeren tussen de 12 en 25 jaar aangesloten. Hoe komt het dat deze Youth Pastors er kennelijk wel in slagen om die aantallen jongeren aan te spreken? Esmee hoeft er niet lang over na te denken. “De generatie boven ons denkt in kerkmuren en hokjes, de jongere generatie doet dat niet. Zij zijn niet bezig met uit welke kerk ze komen

of van welke stroming ze zijn, maar zoeken vooral naar wat hen verbindt: het geloof in een God die van hen houdt, dat is hun basis.” Chesron vult aan: “Vroeger trouwde je met iemand uit je eigen kerkelijke kring, dat is nu niet meer. We reizen gemakkelijker en er is internet. Die trend zie je ook binnen de Kerk: jongeren reizen het land door naar evenementen. Daar zoeken ze elkaar op en vinden ze die gemeenschappelijke basis; zo vallen de kerkmuren weg.” Hendrik-Jan is het daarmee eens: “Jongeren zitten in een emotionele ontwikkeling en in die ontwikkeling is er altijd ruimte om op zoek te gaan naar zingeving. Wij willen aanwezig zijn waar die vragen leven, want daar kunnen we een antwoord bieden.”

Kerk-zijn verandert

Deze andere manier van denken geeft ook andere vormen van kerk-zijn. “Het is belangrijk om als jongerenwerker te beseffen dat we niet meer rond de kerktoren leven”, meent Hendrik-Jan. “Je moet in kunnen spelen op globalisering door op de plekken te komen waar de jongeren ook zijn. En dat is niet per se meer een kerkgebouw.” Esmee knikt. “Dat klopt helemaal. Wij gaan bijvoorbeeld regelmatig naar een wijk waar veel kwetsbare jongeren wonen. We spelen voetbal

en vaak ontstaat er dan ruimte voor een gesprek over geloof en zingeving. Dat is ook kerk-zijn.” “Daar zeg je wat moois!”, onderbreekt Hendrik-Jan. “Dat sluit heel erg aan bij wat Don Bosco, mijn grote voorbeeld, ook heel belangrijk vond: de verbinding zoeken door spel. Op die manier ontstaat er ruimte voor een gesprek over zingeving. Zo waardevol!” Chesron voegt toe: “Bij ons komen jongeren samen in kleine groepjes. Ze ervaren dat als ‘hun’ kerk. Ze eten samen, spelen een spel en gaan dan meer de diepte in. Dit zorgt voor meer betrokkenheid.” Toch hoopt Esmee dat we de Kerk in de traditionele vorm nooit helemaal zullen verliezen. “Ik hou van de Kerk! Samen bidden, lezen, luisteren, zingen ... Dat is zo belangrijk! Wat ik wel merk, is dat het misschien niet meer elke week op die manier hoeft. Als ik de ene week met een klein groepje en de andere week in een groter verband kerk kan zijn, is dat prima.” “Het risico bestaat wel dat je gaat vervreemden van je oorsprong, dus ik begrijp de zorgen van de oudere generaties wel”, aldus

Net als Don Bosco staat Hendrik-Jan het liefst tussen de jongeren.

Chesron en Esmee organiseren binnen WAY zowel grote evenementen als stiltemomenten.

Hendrik-Jan. “Toch is het volgens mij belangrijk om te investeren in die nieuwe vormen van kerk-zijn. Don Bosco leerde ons het al: wij, volwassena, zijn de blauwdruk waarop jongeren zich baseren. Dat is heel belangrijk om te onthouden. Je kunt jongeren het beste aanspreken binnen hun eigen leefwereld.”

Hardstyle tot stilte

De passie voor jongeren spat er aan alle kanten af bij deze drie jongerenwerkers en dat is ook te zien aan hun aanbod. WAY organiseert enerzijds jongerendiensten met aansprekende muziek en bekende sprekers, anderzijds ook ‘Worship & Prayer’-avonden waarbij jongeren juist worden uitgenodigd de stilte op te zoeken. “Alles wat wij doen is doorspekt met onze visie: ‘To be, to belong, to be loved’”, legt Esmee uit. “Wij geloven dat jongeren het nodig hebben om dat te beseffen: dat ze er mogen zijn, dat ze erbij horen en geliefd zijn. Want dan pas kunnen ze dat ook uitstralen naar anderen.” Ook Hendrik-Jan vindt

allerlei manieren om jongeren te bereiken: “Regelmatig ga ik met mijn gitaar op pad en zoek ik jongeren op om met hen te praten over zingeving en geloof. Binnen IJD houden we Taizévieringen, zangmomenten en gebedsavonden, maar we organiseren ook kampen en reizen naar bedevaartsoorden of belangrijke plaatsen rondom een heilige. Zo proberen we zaadjes te planten bij jongeren en zoeken we naar wat past bij hun leefwereld” Maar het pastorale jongerenwerk kent ook uitdagingen. “Bij ons is dat vooral de verbinding met elkaar”, merkt Chesron op. “Door de grote aantallen jongeren die op onze evenementen komen, is het soms lastig om hen écht te zien.” Esmee vult aan: “Daarnaast worstelen veel jongeren met hun mentale gezondheid. Zeker na corona is het aantal jongeren met zelfmoordneigingen enorm gegroeid. Er wordt ontzettend veel van ze verwacht.” “Dat klopt helemaal”, knikt Hendrik-Jan. “Het gaat dan vooral om de druk die wij hen als maatschappij opleggen. Jongeren moeten de hoogste opleiding

volgen en het meeste geld verdienen. Door die prestatie maatschappij merken wij dat de groep kwetsbare jongeren groter wordt.” Hét medicijn hiertegen is volgens Chesron openheid en eerlijkheid, dat moet de norm zijn. “Ik denk dat wij onbewust best veel op de Don Boscomanier bezig zijn”, grinnikt hij. “Omdat wij inzetten op rolmodellen. We willen een voorbeeld zijn voor jongeren als het gaat om openheid en kwetsbaarheid. We laten daarin veel van onszelf zien en nodigen jongeren zo uit hetzelfde te doen. De maskers mogen af, je mag jezelf zijn en je bent welkom zoals je bent.” Hendrik-Jan kan zich daar helemaal in vinden: “Precies, in de eerste plaats bereik je jongeren door je hart open te stellen. Als je het enthousiasme dat van binnen leeft naar buiten kunt brengen, kan je jongeren daarmee stimuleren. Gewoon glimlachen, je ogen laten stralen en op gelijke hoogte met de jongeren communiceren. Daarmee zeg je: ‘Je mag zijn wie je bent, je bent goed zoals je bent.’” – ✝

Wat zegt ons panel?

Wat is geloof voor jou?

Lees
p. 26-27

Alicia: “Zelf ben ik niet gelovig in de typische betekenis van dat woord. Geloof is volgens mij iets dat iedereen in zich heeft. We moeten daarom niet allemaal in hetzelfde geloven, maar ervaren wel allemaal iets waaruit we kracht kunnen putten om door te doen en om ons leven iets draaglijker te maken in moeilijke momenten. Misschien geloof je niet in God of Allah, maar wel in jezelf of de wetenschap ... Iedereen gelooft in iets.”

Caroline: “Geloof vormt de basis van mijn identiteit. Ik ben er mee vergroeid en zonder zou ik niet meer kunnen leven. Veel jongeren kennen dat niet meer. Zowel in de familie als vanuit de omgeving hebben ze vaak niets van geloof meegekregen of is men zelfs tegen het geloof. Verder zijn er in Vlaanderen nog weinig levendige, warme parochies, waardoor die dimensie van het leven niet meer aantrekkelijk lijkt. Daarnaast zijn ideeën zoals ‘geloof en wetenschap zijn in strijd met elkaar’ en de misbruikschandalen ook nog steeds een belemmering voor heel wat mensen om zich open te stellen. Het is vaak pas in nood dat men God gaat zoeken en in onze materialistische wereld is geld helaas als nieuwe ‘god’ ontstaan.”

Bas: “Ik ben zelf ook niet gelovig, maar snap wel dat het geloof voor anderen heel belangrijk kan zijn. Het kan je hoop en troost geven wanneer je het moeilijk hebt.”

Daan: “Ik ben katholiek opgevoed, maar ga zelden naar de mis. Geloof is voor mij een vorm van respect en vertrouwen naar elkaar toe. Ik probeer in het dagelijks leven daarom ook iedereen met respect te behandelen. Veel jongeren denken bij geloof alleen maar aan een kerk en een misviering. Voor hen klinkt dit dus ouderwets en saai. Misschien moet het geloof opnieuw wat ‘herkenbaarder’ worden. Vanaf dat jongeren zich in bepaalde dingen gaan herkennen, zullen ze er zich ook meer in interesseren.”

Wie zijn ze?

Daan (15) zit in zijn vierde jaar Latijn-Wiskunde aan het Don Boscocollege Hechtel. Naast zijn grote passie atletiek volgt hij ook woordkunst en speelt hij contrabas.

Alicia (19) is een graag geziene gast bij Don Bosco De Takel. Ze studeert Graphic Design en houdt zich in haar vrije tijd vooral bezig met gitaar spelen en lezen.

Caroline (24) is leerkracht wetenschappen en studeert nu ook theologie en religiewetenschappen in Leuven. Daarnaast zingt ze graag en speelt ze ukelele.

Bas (13) loop je regelmatig tegen het lijf bij Don Bosco Rijswijk. Ook hij is een muzikaal talent. Zijn favoriete bezigheid? Rockmuziek luisteren of zelf gitaar spelen.

Hoe kunnen we ervoor zorgen dat jongeren niet op straat belanden?

Lees p.19

Caroline: "Ik denk dat de overheid meer moet communiceren over instanties waar je kan aankloppen als je het moeilijk hebt en dat ze de stap daarnaartoe laagdrempeliger moet maken. Er bestaan al heel veel hulpinstanties, maar deze zijn onvoldoende gekend. Anderzijds denk ik dat ook de Kerk een belangrijke rol kan spelen in dit verhaal. Enerzijds door warme gemeenschappen te vormen, anderszijds door zelf de straat op te trekken om deze jongeren te ontmoeten, te helpen en eventueel door te sturen voor gespecialiseerde zorg."

Daan: "Het is als maatschappij belangrijk om iedereen voldoende kansen te geven. Ik denk dan bijvoorbeeld aan onderwijs. Als je kwalitatief onderwijs kan volgen, heb je in het latere leven ook meer kansen en mogelijkheden. Ik denk dat het eng is om dakloos te zijn. Je huis is letterlijk de straat en daar heb je quasi geen privacy of bescherming. Ik zou zo snel mogelijk op zoek gaan naar iets wat ik goed kan, zodat ik op die manier een job kan vinden."

Alicia: "Het lijkt me ook een uitdaging om weer in de samenleving geïntegreerd te geraken. Als deze jongeren al van jongs af aan op straat leven, betekent dit dat zij ook geen opleiding hebben gekregen, dat ze misschien zelfs niet kunnen schrijven, enzovoort. Ik wens zo'n leven niemand toe, want het is zwaarder dan wij denken. Als maatschappij moeten wij hulp bieden als we weten dat bepaalde mensen 'op het randje' zitten. Daarnaast lijkt adoptie me ook een goede hulp, want er zijn veel jongeren die op straat leven omdat zij geen ouders meer hebben."

Bas: "We zouden ervoor moeten zorgen dat iedereen een goede job heeft met een degelijk inkomen. Vind je voor iemand geen passend werk? Dan moet diegene een gratis opleiding krijgen zodat hij of zij daarna alsnog deel kan uitmaken van de werkende maatschappij."

Welke boodschap zou jij willen meegeven aan het Oekraïense volk?

Lees
p.14-15

Daan: “Wat jullie nu meemaken in Oekraïne lijkt voor ons een ‘ver-van-ons-bed-show’, maar tegelijkertijd is het ook zo dichtbij. Hier, in West-Europa, is het 77 jaar geleden dat we echt oorlog gekend hebben in onze straten. Sindsdien is oorlog voeren zwaar veranderd. Jullie hebben een heel gevaarlijke tegenstander, maar jullie houden vol. Respect. Jullie blijven je vaderland verdedigen en geven niet toe aan de vijand. Daar is veel moed voor nodig. Velen zijn gevlucht en velen hebben hun thuis moeten achterlaten, wat niet makkelijk is. Ik hoop voor jullie dat de oorlog snel stopt, dat jullie terug naar huis kunnen, dat jullie je families terug kunnen zien en dat de verantwoordelijken zwaar gestraft zullen worden.”

Bas: “Het overgrote deel van de mensen hier gelooft niet in de Russische propaganda. Wij zien wat er gebeurt en vinden dit verschrikkelijk voor jullie. Wees sterk en houd hoop.”

Alicia: “Het is jammer om te zien hoe zelfzuchtig de mens nog steeds is in 2022. Er zijn zoveel redenen waarom er nog steeds oorlog is en de mens leert maar niet uit zijn fouten. Hij denkt alleen aan macht. Ik hoop dat jullie voldoende hulp krijgen en dat jullie met onze hulpmiddelen een tijdje verder kunnen. Daarnaast hoop ik dat dit snel voorbij is en wens ik jullie de moed om aan een nieuw leven te beginnen, om een nieuwe job en een nieuw huis te vinden. Ik wens jullie een betere tijd toe.”

Caroline: “Oorlog is hartverscheurend voor vriend en vijand, voor zij die vluchten, voor zij die blijven en voor zij die strijden. Wij rouwen mee om angst, dood, verwoesting, tranen en verlies. Maar houd moed, je bent nooit alleen. Laat je geen geloof, hoop noch liefde ontnemen en blij in solidariteit met elkaar! Midden in de storm is Hij nabij. Zet je dromen niet opzij, jullie land zal dit te boven komen! Jullie kunnen rekenen op onze blijvende steun en gebed. Alles is in Zijn hand.”

Hoe zou een wandtapijt van jouw leven eruitzien?

Lees
p.20-21

Bas: “Mijn wandtapijt zou bestaan uit veel verschillende gekleurde lapjes met elk een eigen textuur. De lapjes staan voor de verschillende plaatsen waar ik ben geweest, voor de herinneringen die ik heb en voor de verschillende kanten van mijn persoonlijkheid.”

Caroline: “Ik denk dan meteen aan schitterende bergen, valleien van rust en ook enkele donkere diepe dalen, maar met een zon die altijd schijnt – ondanks wolken storm en regen, God is, was en zal zijn. Elke levensfase had andere hoogtepunten, maar de gebeurtenis die mijn leven het meest positief beïnvloed heeft, is het vinden van mijn franciscaanse familie in Brussel (Couvent Saint-Antoine) twee jaar geleden en de blijvende geloofsgroei die daarmee gepaard gaat. Het stoppen

met mijn master logopedie is dan weer een negatieve ervaring. Het is heel moeilijk als je ineens thuis komt te zitten zonder toekomstperspectief. Gebed, geduld, doorzetting en de steun van familie en vrienden zijn hier mijn redding geweest.”

Alicia: “Dat vind ik enorm moeilijk, ik zou het niet goed weten. Ik zou zeker een deel van mijn familie op het tapijt willen hebben en ik denk dan vooral aan mijn mama en mijn stiefvader. De dood van mijn vader is dan weer een moeilijk moment dat zeker ook een plaatsje moet krijgen.”

Daan: “Ik zou vooral mijn familie en vrienden op het tapijt willen zien staan. Zij betekenen heel veel voor mij en ik zal altijd proberen om er ook voor hen te zijn. Als positieve ervaring kies ik een vakantie in de Franse Provence. Als klein kind ging ik altijd naar daar en ik heb er alleen maar mooie en goede herinneringen aan. Een negatieve ervaring zou het vroege overlijden van mijn oma zijn.”

“Een boek dat je laat nadenken over keuzes in je leven”

Het eeuwige leven – Matt Haig

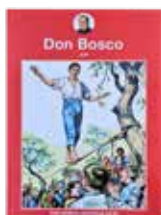
“In ‘Het eeuwige leven’ komen we terecht in de gedachtewereld van de 41-jarige geschiedenisleraar Tom Hazard, die woont en werkt in Londen. Tom lijdt aan een speciale aandoening waardoor hij per vijftien normale mensenjaren maar één jaar ouder wordt. Tom is zo half onsterfelijk, krijgt zelden of nooit ziektes en leeft al onder de mensheid sinds 1581. Daardoor heeft hij beroemde mensen zoals Shakespeare, kapitein Cook en schrijver F. Scott Fitzgerald ontmoet. Doorheen zijn lange leven heeft Tom ontdekt dat er nog mensen zoals hij zijn en dat ze een klein genootschap vormen. Maar de mensheid mag absoluut niet van hun bestaan afweten, waardoor Tom vaak van woonplaats en identiteit moet veranderen. Doorheen flashbacks vertelt Tom zijn vorige levens, die hij vermengt met zijn huidige leven. Het is een goed leven, zolang je de regels volgt en niet verliefd wordt...”

“Het boek laat je nadenken over keuzes in het leven. Een samenleving verwacht dat je op jonge leeftijd al heel wat belangrijke keuzes maakt die je latere leven voor een stuk vormen. Het kan gaan over je huidige school, je vriendengroep, je keuze voor een hogere studierichting, enzovoort. Soms is het misschien helemaal geen keuze en dit verhaal wil daaraan tegemoet komen. Wat als je bepaalde keuzes kon herbekijken? Hoe zou je leven dan verlopen zijn? Zo leert het boek je nadenken over vasthouden en loslaten. Houden we graag vast aan zaken die ons vertrouwd zijn omdat ze vertrouwd zijn of durven we loslaten en openstaan voor andere wegen in ons leven? ‘Het eeuwige leven’ neemt je op een plezante, licht-filosofische wijze mee in een ‘wat als’-verhaal. Het nodigt je uit om je eigen leven te overdenken en te omarmen, zonder je daarom te overladen met grote of zware denkkwesties.”

– Dirk Nelissen

leerkracht Nederlands & gedragswetenschappen in Don Boscocollege Hechtel

Webshop

Don Boscostrip

Prijs: € 15 (excl. verzendkosten)

Don Paolo Albera, de geest van Don Bosco doorgeven

Prijs: € 20 (excl. verzendkosten)

Don Bosco: een nieuwe levensbeschrijving

Prijs: € 10 (excl. verzendkosten)

Don Boscospel + strip

Prijs: € 35 (excl. verzendkosten)

Picco Bello: handreiking voor jongeren en -jeugdwerking

Prijs: € 6 (excl. verzendkosten)

Bestellen?

In Vlaanderen via www.donbosco.be/webshop of centrale.propaganda@donbosco.be

In Nederland via www.donbosco.nl/webshop of donboscowerken@donbosco.nl

“Die leerlingen zijn dom”, zei ze met de nodige frustratie en zonder enige schaamte. Niet onmiddellijk een formulering die je verwacht van iemand met een pedagogisch diploma. Of zegt het vooral iets over diegene die dit in de mond neemt? Woorden zijn een krachtig wapen; je hebt er soms maar één nodig om een mens neer te halen. Een welbepaalde uitdrukking al dan niet gebruiken, kan grote gevolgen hebben. Iemand een terrorist noemen, is voor sommige regimes voldoende om alle menswaardigheid van iemand af te nemen. “Het is een autist”, slingeren ze in het gezicht van een jongere. Daarmee is de kous af en lijkt iedereen te weten wat er aan de hand is. Met één term wordt een persoon van alle nuances ontdaan. Iets een naam geven, is handig als men er vervolgens goed mee omgaat en ... geen domme uitspraken doet. Woorden zijn een krachtig wapen; je hebt er soms maar één nodig om iemand rechtop te helpen.

Bart Decancq

YOU
ROCK